

prima instanță – (judecătoria Fălești) L.Trocin
instanța de apel – (Curtea de Apel Bălți) E.Ababei, G.Polivenco, A.Garbuz

ÎNCHEIERE

21 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Cazacu Andrei,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cazacu Andrei împotriva lui Martîniuc Igor privind restituirea împrumutului,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 17 mai 2016 prin s-a admis apelul depus de Martîniuc Igor, s-a casat hotărîrea judecătoria Fălești din 11 februarie 2016 și s-a emis o hotărîre nouă de respingere a acțiunii, ca tardivă,

c o n s t a ț ă :

La 22 decembrie 2015, Cazacu Andrei s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Martîniuc Igor solicitînd încasarea datoriei în sumă de 250 euro, dobînda de întîrziere în sumă de 98,02 euro și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, a reiterat că la 30 iunie 2012 în baza recipisei a acordat lui Martîniuc Igor un împrumut bănesc în mărime de 600 euro, cu termenul de rambursare pînă la 01 octombrie 2012.

Menționează că după semnarea recipisei de către ambele părți, Cazacu Andrei și-a îndeplinit obligațiile, transmițînd suma împrumutată în ziua semnării recipisei, însă Martiniuc Igor nu și-a onorat obligațiunile de a restitui în termen a sumei împrumutate.

La 01 octombrie 2012, cînd obligațiunea de a restitui împrumutul a devenit scadentă, împrumutul nu a fost restituit integral, fiind restituită doar suma de 350 euro, suma restantă fiind de 250 euro.

După expirarea termenului de rambursare indicat în recipisă, lui Martîniuc Igor au fost înaintate solicitări de a restitui suma restantă, iar ultimul a dat asigurări că va restitui datoria existentă, însă pînă în prezent nu și-a onorat obligațiunile.

Indică că, Martîniuc Igor nu a respectat condițiile contractuale, deoarece nu a restituit integral și în termen suma împrumutată, la expirarea termenului stipulat în recipisă, fiind restituită doar suma de 350 euro, restul sumei de 250 euro, a rămas nerambursată.

Consideră că este în drept să solicite încasarea dobânzilor de întârziere, potrivit art. 619 din Codul civil, dat fiind faptul că în recipisă a fost indicat expres termenul rambursării.

Prin cererea de concretizare f.d. (36-37) Cazacu Andrei a indicat că suma de 350 euro, a fost restituită de pîrît nu în termenul acordat în recipisă, dar după expirarea acestuia în mai multe tranșe, ultima restituire de 50 euro a fost în anul 2014, prin urmare invocă că acțiunea a fost înaintată în termen.

Prin hotărârea judecătorei Fălești din 11 februarie 2016 cererea de chemare în judecată a fost admisă.

S-a încasat de la Martîniuc Igor în beneficiul lui Cazacu Andrei, suma datoriei în mărime de 250 euro, dobînda de întârziere în mărime de 98,02 lei, convertiți în lei moldovenești la 11 februarie 2016, adică echivalentul sumei de 7806 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 2345 lei.

Nefiind de acord cu hotărîrea judecătorei Fălești din 11 februarie 2016 Martîniuc Igor a depus apel la 14 martie 2016, solicitînd admiterea apelului și casarea hotărîrii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 17 mai 2016, s-a admis apelul declarat de către Martîniuc Igor, s-a casat hotărîrea judecătorei Fălești din 11 februarie 2016 și s-a emis o nouă hotărîre prin care cerere de chemare în judecată înaintată de către Cazacu Andrei a fost respinsă, ca tardivă.

La 18 iulie 2016 Cazacu Andrei a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 17 mai 2016, prin care a solicitat, casarea acesteia și menținerea hotărîrii judecătorei Fălești din 11 februarie 2016.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel, probele fiind apreciate arbitral, fiind comise încălcări prevăzute de art.6 CtEDO.

Sușține că instanța de fond corect a aplicat normele de drept material, deoarece pîrîtul a recunoscut existența datoriei și neîntemeiat refuză achitarea ei, iar acest fapt este prioritar termenului de prescripție. Însă instanța de apel a omis acțiunile prin care intimatul a recunoscut existența datoriei prin achitarea ultimei tranșe a sumei de 50 euro, la 15 iulie 2014, fapt confirmat prin probe anexate la materialele dosarului.

Precizează că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că pîrîtul nu a prezentat nici o probă așa cum prevede expres art.118 din Codul de procedură civilă, care să ateste faptul că ultima tranșă de bani a fost achitată în luna septembrie 2015, de asemenea declarațiile date în procesul de judecată și cele indicate în referință sunt contradictorii.

Consideră recurentul că instanța de apel nu a dat o apreciere legală și nici nu s-a expus asupra faptelor, nu a constatat și elucidat corect circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin

prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 06 septembrie 2016 Martîniuc Igor a indicat că cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu cuprinde argumente referitoare la ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel.

Termenul de adresare în instanța de judecată este prescris, iar instanța de apel corect a apreciat că termenul de prescripție a curs neîntrerupt.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Bălți a adoptat decizia la 17 mai 2016. Prin scrisoarea din 25 mai 2016 a expediat copia deciziei părților din proces. La materialele cauzei există avizul de recepție, fapt ce dovedește recepționarea copiei deciziei motivate de către recurent, la 31 mai 2016 (f.d.104). Recursul la rîndul său a fost depus la 18 iulie 2016, respectiv a fost depus în termenii prevăzuți de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei

recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că aceste argumentul al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cazacu Andrei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Cazacu Andrei, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari